

Mel.: Jeg er havren

Nu er det MAJ!

Jeg er vårens søde milde Maj.
Lys og varme strør jeg på min vej.
Se på bøgen, på min bedste ven.
Når jeg kalder, vågner den igen.

Alle blomster kravler op af muld.
Mælkebøtten stråler gyldengul.
Den man kalder "ikke særlig fin".
Ikke li'som rose og jasmin.

Rundt i luften høres fuglefløjt,
og til himlen er der - åh så højt!
Skyerne jeg nemlig puster bort -
der er år, hvor det ka' være hårdt.

Til en byge må jeg give plads.
Planterne ska' være veltilpas.
Og når regnen stille holder op,
tørrer solen liljens slanke krop.

Havets bølge med sin hvide tand
smiler venligt ind mod kyst og strand:
"Jeg er Danmarks svar på bjergetop,
skønt jeg nøjes med små glade hop!"

Jeg er våren, og jeg meget ved
om dens leg og lykke, kærlighed.
Men om andet ved jeg god besked.
Det er svage, ældres ensomhed

Det kan nemlig føles særlig slemt
være helt alene, være glemt.
Medens alle jubler: "Det er vår!"
bryder op i sindet dybe sår.

I må huske at få alle med
til et solbeskinnet dejligt sted,
så min forårsvarme trænger ind
i selv triste, matte, kolde sind.

Jeg er våren, sommer er på vej.
Jeg er dejlig, en forglemmigej!
Længe har I alle ventet mig!
Jeg er kommet - jeres egen MAJ!

Eva Antkowiak